

KAFIJA AR CEPUMIŅIEM

DARBOJAS: Adriāna
Džabeta
Bernhards
Mečislavs
Tamerlāns

1. skats

Ienāk Adriāna, viņai seko Džabeta.

Adriāna. Nometies kaut kur! Es tikmēr sameklēšu kafiju.

Džabeta. Un kādus cepumiņus arī!

Adriāna. Jā, es zinu! (*Prom.*)

2. skats

Džabeta viena pati.

3. skats

Atgriežas Adriāna ar kafiju un cepumiem.

Adriāna. Tu zini, ka man nepatīk, ja rakņājas pa maniem papīriem!

Džabeta. Es nerakņājos! Es palasīju tikai to, kas virspusē!

Adriāna. Netēlo muļķīti!

Džabeta. Labi, labi – piedod!

Adriāna. Kafija ar cepumiem ir šeit!

Džabeta. Ko tu tagad raksti?

Adriāna. Kas tev par daļu!

Džabeta. Tikai nekļūsti rupja! Kārtējo krimiķi?

Adriāna. Protams. Ko citu lai es rakstu?

Džabeta. Es arī gribētu kādu krimiķi uzrakstīt...

Adriāna. Kas tad tev liedz – raksti!

Džabeta. Bet man nav rakstāmmašīnas!

Adriāna. Nopērc.

Džabeta. Tu labi zini, ka man nav tik daudz naudas!

Adriāna. Tad raksti ar pildspalvu.

Džabeta. Zini... man ir visādas labas idejas... mēs varētu rakstīt kopā...

Adriāna. Paldies. Man pietiek ar savām idejām.

Džabeta. Vai tev patīk rakstīt krimiņus?

Adriāna. Nē. Riebjas.

Džabeta. Bet kāpēc tad tu raksti?

Adriāna. Lai varētu tevi uzciņāt ar kafiju un cepumiņiem.

Džabeta. Bet tu taču vari rakstīt arī ko citu!

Adriāna. Ko?

Džabeta. Dzejoļus.

Adriāna. Dzejoļus vari rakstīt pati. Man naudu maksā par krimiņiem, tāpēc es rakstīšu tos.

Džabeta. Bet zini... man patiešām ir ideja vienam krimiņim...

Adriāna. Beidz uzbāzties!

Džabeta. Tas krimiņis ir par tevi... Manā krimiņī tu tiec nogalināta... Vai tevi neinteresē, kā un kāpēc tu tiec nogalināta?

Adriāna. Neinteresē. Man pietiek ar to, ka es esmu beigta.

Džabeta. Bet varbūt, ka patiesībā tu nemaz neesi beigta...

Adriāna. Ko tu gribi no manis?

Džabeta. Lai tu beidz ignorēt manas idejas!

Adriāna. Dievs, pasargi mani no draugiem, no ienaidniekiem es sargāšos pats!

Džabeta. Labi... es neuzbāžos...

Adriāna. Tu nemaz neproti neuzbāzties. Kas tev tur bija ar to krimiņi?

Džabeta. Klausies!... Kā jau teicu, tas ir par tevi... Dzīvo viena svistuļka, kas raksta krimiņus, bet paraksta tos ar vīrieša vārdu... Viņas pašas īstais vārds un uzvārds ir Adriāna Aita, bet viņas pseidonīms ir Adriāns Auns... Patīk?

Adriāna. Neizsakāmi. Ar vārdu izvēli tev veicas. Talants nenoliedzams. Un tālāk?

Džabeta. Tālāk es vēl neesmu izdomājusi.

Adriāna. Nu, vismaz par to paldies.

Džabeta. Es domāju, ka viņai varētu būt mīļākais.

4. skats

Uzrodas Bernhards.

Adriāna. Vai šis?

Džabeta. Jā – tas ir viņš.

Adriāna. Ļoti asprātīgi! Iedomāties, ka krimiķu rakstniecei ir mīļākais – tur nepieciešamas sevišķi izkoptas iztēles spējas!

Džabeta. Vai viņš tev nepatīk?

Adriāna. Ja labāka nav, var iztikt arī ar tādu. Vai viņš vismaz ir temperamentīgs?

Džabeta. Kā lai es to zinu? Tu taču ar viņu guli, nevis es!

Adriāna. Un kā viņu sauc?

Džabeta. Bernhards Brūklenājs.

Adriāna. Un es ar tādu guļu?

Džabeta. Protams. Jo tu viņu mīli.

Adriāna. Jā – viss autora rokās... Vai viņš mani nogalinās?

Džabeta. Pagaidi! To es vēl nezinu! Nevienš to nezina... Viss sākas ar to, ka tiek atrasts tavš līķis...

Bernhards. Varbūt jūs arī man varētu piedāvāt kafiju ar cepumiņiem?

Džabeta. Pagaidi! Neuzbāzies pirms laika! Var izrādīties, ka tu nemaz neesi pelnījis ne kafiju, ne cepumiņus!

Bernhards. Es atvainojos.

Džabeta. Es tagad iešu un šito pierakstīšu, lai man neaizmirstas!

Adriāna. Labi audzināts cilvēks gan palūgtu atļauju, pirms sēstos pie svešas rakstāmmašīnas, bet es saprotu, ka no tevis to nevar prasīt.

Džabeta. Pagaidi! Tu nojauksi mani no domas!... Tātad viss sākas ar to, ka tiek atrasts tavš līķis...

Adriāna. Kurš to atrod un kādos apstākļos – tas, protams, nav svarīgi.

Džabeta. Nē, tas ir gan svarīgi, jo šo līķi atrodu es!

Adriāna. Tu?!.. Un kas tad tu esi? Līdz šim es biju pārliecināta, ka tu esi krimiķa autors!

Džabeta. Jā, es esmu autors, bet vienlaikus arī izmeklētāja. Detektīvs Džabeta Džesmonda!

Bernhards. Mīļā Adriāna... ja tai tur ir taisnība... un tu patiešām mani mīli... tad uzciņā lūdzu ar kafiju... Es neizturami gribu kaut vienu tasīti kafijas... un dažus cepumiņus...

Adriāna. Lai notiek, Bernhard – mūsu mīlestības vārdā! (*Prom.*)

5. skats

Džabeta. Viens man ir skaidrs – no tavas puses tas ir auksts aprēķins! Tu tikai izliecies, ka viņu mīli! Patiesībā tu dzīvo uz viņas rēķina! Nelietis!

Bernhards. Maldies! Es viņu patiešām mīlu! Tev vienkārši skauž!

Džabeta. Man? Skauž?

Bernhards. Jā! Un es varu pateikt vēl vairāk! Tu gribētu, lai es iemīlu tevi, bet es tevi nemīlu un nekad nemīlēšu!

Džabeta. Interesanti zināt – kāpēc tad tā?!

Bernhards. Tāpēc, ka tu esi tukša, egoistiska svistuļka, bet viņa!... O – viņai ir dvēsele... erudīcija... intelekts...

Džabeta. Labi, labi – pieņemsim, ka man nekā nav! Toties es esmu slavens privātdetektīvs! Kaut kas līdzīgs Šerlokam Holmsam!

Bernhards. Man tu vairāk atgādini Bāskervilu suni!

Džabeta. Ko???... Nu vai zini!... Pagaidi tu man – es izdarīšu tā, ka tu esi nogalinājis nabaga Adriānu Aitu!

Bernhards. Es saprotu, ka tu to gribētu, bet ne viss ir autora spēkos!

6. skats

Adriāna (*ienāk ar tasi*). Tas tev, Bernhard... mīļais...

Bernhards. Paldies tev... mīļā...

Adriāna. Tu drīksti ņemt arī cepumiņus...

Džabeta. Ei, jūs tur – izbeidziet maigoties manā klātbūtnē!

Adriāna. Labi, labi – raksti tālāk!

Džabeta. Tātad viss sākas ar to, ka es atrodu tavu līķi...

Adriāna. Es vienalga nesaprotu, kā tas notiek! Tu vienkārši ej pa ielu un nejauši paklūpi pret manu līķi?

Džabeta. Protams, ka ne jau tik prasti!

Bernhards. Adriāna... neliecies taču ne zinis par to muļķīti... Lai viņa raksta, ko grib...

Adriāna. Mīļais Bernhard... es neliktos ne zinis, ja tur nebūtu iejaukts mans līķis... Šai situācijā es nespēju vienaldzīgi noskatīties, kā viņa jau pašā sakumā saķēza sižetu...

Džabeta. Nekādu sižetu es nesaķēzu! Man viss iznāk burvīgi! Es izsekoju Bernhardu un tādējādi nejauši nokļūstu tavā dzīvoklī, kur arī konstatēju liķi!

Adriāna. Kur?

Džabeta. Gultā.

Adriāna. Labi. Bet tikai ar noteikumu, ka es nebūšu tur plika!

Džabeta. Manis pēc! Tu tur būsi kažokā. Galvā – pižiks, bet kājās – vāļinki!

Adriāna. Tā tad darbība norisinās ziemā?

Džabeta. Nē – vasarā! Trīsdesmit grādu karstumā! Atliek tikai noskaidrot, kāpēc tu slepkavības brīdī esi tik idiotiski sagērbusies! Šim nolūkam man ir nepieciešams liecinieks!

Bernhards. Es atsakos liecināt!

Džabeta. Es arī netaisos tevi izmantot kā liecinieku! Es tevi izmantošu kā slepkavu!

Bernhards. To mēs vēl paskatīsimies!

Džabeta. Kā tad! Redzēsim, kādu dziesmiņu tu dziedāsi, kad tiks vesti uz nošaušanu!

Bernhards. Gan es dabūšu kādu, kas pierādīs manu nevainību!

Džabeta. Ha! Nemaz neceri!

Adriāna. Tu gribēji sameklēt kādu liecinieku!

7. skats

Mečislavs (*ienāk*). Es varētu būt liecinieks.

Džabeta. Brīnišķīgi! Un kas tu esi?

Mečislavs. Es varētu būt vienalga kas.

Džabeta. Un kā tevi sauc?

Mečislavs. Arī tas man ir pilnīgi vienalga!

Bernhards. Ļoti izdevīgs personāžs – es jūtu, ka viņai tādi patīk!

Džabeta. Nejaucies starpā! Es domāju!

Bernhards. Tam gan es neticu.

Džabeta. Tu varētu būt Mečislavs Muša.

Mečislavs. Labi. Es būšu Mečislavs Muša.

Džabeta. Un tā, Mečislav – ko tu man vari pastāstīt par šo slepkavību?

Mečislavs. Visu, ko vien jūs vēlaties.

Džabeta. Tad pasaki, kāpēc viņa tik karstā laikā ir tik idiotiski saģērbusies, pie tam vēl ielikusies gultā?

Mečislavs. Es domāju... tāpēc... ka viņa tikko kā ir atgriezusies no arktiskās ekspedīcijas... apēdusi savus kamanu suņus... un jutās tik ļoti sagurusi... ka nespēja pat izģērbties...

Bernhards. Lūk! Neapgāžams pierādījums, ka es tomēr neesmu slepkava! Ja es būtu slepkava, kas tad man traucētu viņu pirms tam izģērbt?

Adriāna. Bet Bernhard!... es taču biju tik ļoti nogurusi...

Bernhards. Nu, ja tev pietika spēka aprīt visus kamanu suņus...

Džabeta. Izbeidziet! Šobrīd es pratinu Mečislavu!

Mečislavs. Es esmu pati uzmanība!

8. skats

Tamerlāns (*ienāk*). Piedošanu! (*Prom.*)

9. skats

Džabeta. Kas tas tāds bija?

Mečislavs. Nezinu... es viņu pirmoreiz redzu...

Adriāna. Tu taču raksti šo krimiķi, nevis kāds no mums!

Bernhards. Es zinu! Tas bija īstais slepkava!

Džabeta. Nekļūsti banāls!

Bernhards. Šā vai tā, bet tavš pienākums bija viņu aizturēt!

Džabeta. Es pati zināšu, kas ir mans pienākums!

Adriāna (*Bernhardam*). Nevajag... lai viņa pati tiek ar visu galā...

Bernhards. Tev taisnība, mīļā...

Mečislavs. Es atvainojos... bet vai man kafiju un cepumiņus neviens nedos?...

Bernhards. Tev nedos. Tu esi uz vienu roku ar viņu.

Mečislavs. Tādā gadījumā es esmu ar mieru pārsvieties jūsu pusē.

Džabeta. Nu vai zini!...

Mečislavs. Bet ja tā ir vienīgā iespēja tikt pie kafijas un cepumiņiem?...

Adriāna. Bernhard... lai taču viņš ņem... kafijas un cepumiņu man netrūkst...

Bernhards. Ja tu tā vēlies, mīļā...

Mečislavs. Es jums pateicos... (*Meklē sev tasīti.*)

Džabeta. Pagaidiet... ļaujiet man padomāt...

Adriāna. Mēģini. Es tikmēr atnesīšu Mečislavam tasīti. (*Prom.*)

10. skats

Džabeta. Tātad es eju Bernhardam pa pēdām... ielavos Adriānas dzīvoklī... un atrodu tur gultā viņas līķi...

11. skats

Adriāna (*atgriežas ar tasīti*). Es jūtu, ka tālāk par manu līķi tu tā arī netiksi...

Džabeta. Mulsinošais šeit ir tas, ka Adriāna noslepkavošanas brīdī ir ģērbusies kažokā, vāļinkos un pižikā... lai gan ārā ir trīsdesmit grādu svelme...

Bernhards. Manuprāt, Mečislavs to pietiekoši labi izskaidroja.

Džabeta. Mani viņš nepārliecināja.

Mečislavs. Es varu liecināt arī citādi.

Bernhards. Es zinu! Viss ir pavisam vienkārši. Adriāna gaida mani. Viņa zina, cik ļoti man patīk viņu izģērbt, tāpēc ir savilkusi sev mugurā visu iespējamo. Lai man būtu vairāk ko novilkt.

Džabeta. Jā, jā – to es saprotu.

12. skats

Tamerlāns (*ienāk*). Piedošanu... vai jūs man neizskaidrotu Einšteina relativitātes teoriju?

Džabeta. Kam jums tas?

Tamerlāns. Es jūtu, ka manā izglītībā ir palikuši daži robi, tāpēc labprāt vēlētos tos aizpildīt.

Adriāna. Par Einšteinu es esmu šo to dzirdējusi.

Mečislavs. Jā, man bērnībā par viņu stāstīja māte... (*Apraudas.*)

Bernhards. Neraudi, Mečislav – man bērnībā māte ne to vien ir stāstījusi...

Tamerlāns (*Mečislavam*). Vai māte jums stāstīja arī par viņa relativitātes teoriju?

Mečislavs. Nē... Par to gan ne vārda...

Tamerlāns. Žēl... Piedošanu. (*Prom.*)

13. skats

Bernhards. Bet tas taču bija slepkava, slepkava, slepkava!

Džabeta. Liecies mierā, Bernhard! Pat ja viņš ir slepkava, tad mums tas ir jānoskaidro pakāpeniski!

Adriāna. Es tev ieteiktu pagaidām manu līķi ielikt ledusskapī.

Džabeta. Kāpēc?

Adriāna. Ārā tomēr ir trīsdesmit grādu karstums.

Džabeta. Bet pirms tam man vajadzētu to kā nākas apskatīt.

Adriāna. Manuprāt, tu ar to vien nodarbojies.

Džabeta. Ne tikai ar to. Es vienlaikus pratinu Mečislavu.

Bernhards. No kā gan pagaidām liela labuma nav.

Mečislavs. Kā nav? Līdz šim es esmu atbildējis uz visiem uzdotajiem jautājumiem. Esmu ar mieru pat atzīties, ka kafija ir lieliska, bet cepumiņi – vienkārši brīnišķīgi!

Adriāna. Pagaidiet! Vai kāds vismaz zina, kā es esmu tikusi nogalināta? Nošauta? Nožņaugta? Noindēta?

Džabeta. Nodurta. Tev zem kreisās krūts es atrodu iespraustu milzīgu asiņainu nazi, bet uz tā – Bernharda pirkstu nospiedumus!

Bernhards. Nevis uz tā, bet uz tās – uz krūts!

Adriāna. Bet Bernhard...

Bernhards. Neko nevar darīt – ja ir mīļākais, tad tādas lietas atgadās!

Adriāna. Es saprotu... un principā man nav nekādu iebildumu... bet kāpēc par to jārunā publiski?

Bernhards. Nu te tomēr notiek izmeklēšana... un man ir izdevīgāk atstāt savus pirkstu nospiedumus tur, kur es teicu, nevis uz asiņaina naža... Vai tad tu vēlies, lai mani atzītu par vainīgu tavā slepkavībā un pēc tam nošautu?

Adriāna. Ko tu runā, Bernhard! Nu protams, ka nē!

Bernhards. Nu lūk!

Džabeta. Pagaidiet! Jūsu intīmās attiecības mani neinteresē! Mani interesē pirkstu nospiedumi uz naža!

Bernhards. Nē, tev ir jāinteresējas arī par mūsu intīmajām attiecībām! Jo tur var slēpties mīklas atrisinājums!

Adriāna. Ja nu jums ir noskaidrojies, ka esmu tikusi nodurta, tad ielieciet tomēr manu līķi ledusskapī!

Džabeta. Labi. Bet nazi ar pirkstu nospiedumiem es paturēšu!

Bernhards. Un tu tomēr pastāvi uz to, ka tie ir mani pirkstu nospiedumi?

Džabeta. To apliecina ekspertīze!

14. skats

Tamerlāns (*ienāk*). Vai nevēlaties pirkt nažus? Es tos pārdodu gan vairumā, gan mazumā!

Džabeta. Brīnišķīgi! Vai jūs neesat kādam no klātesošajiem kādreiz pārdevis nazi?

Tamerlāns. Esmu. Viņai.

Adriāna. Man?

Mečislavs. Jā, jā – es varu apliecināt! Es tobrīd tieši biju klāt, kad šis cilvēks pārdeva viņai nazi!

Džabeta. Ā – tā tad tu zināji, ka viņai ir nazis!

Mečislavs. Jā, es to zināju.

Bernhards. Pirms brīža gan viņš apgalvoja, ka neatceroties, ka būtu redzējis šo cilvēku.

Džabeta. Nu un tad? Pirms brīža neatcerējās, bet tagad atceras!

Tamerlāns. Tad jūs pirksiet kādu nazi vai nepirksiet?

Džabeta. Nepirksim. Mums viens jau ir.

Tamerlāns. Gnīdas! (*Prom.*)

15. skats

Bernhards. Es domāju tā – Mečislavs pamana, ka Adriāna ir nopirkusi nazi, un nolemj viņu ar šo pašu nazi nodurt!

Mečislavs. Labi – esmu ar mieru – bet motivācija?

Bernhards. To lai viņa pati izdomā!

Džabeta. Kāpēc lai es pati domātu, ja man ir Mečislavs, kuru es varu pratināt un galējas nepieciešamības gadījumā – pat spīdzināt!

Adriāna. Kā tad tu domā viņu spīdzināt?

Džabeta. Es atņemšu viņam kafiju un cepumiņus! (*Dara tā.*) Un tagad atzīsties, Mečislav – kāpēc tu viņu nogalināji?

Mečislavs. Bet ja es atzīšos – vai tu man atdosi cepumiņus?

Džabeta. Atdošu. Un ne tikai cepumiņus. Arī kafiju.

Mečislavs. Tad es atzīstos!

Džabeta. Netēlo muļķi, Mečislav – izstāsti, kā un kāpēc tu nogalināji Adriānu!

Mečislavs. Tas notika tā...

16. skats

Tamerlāns (*ienāk*). Kurš no jums ir Alberts Einšteins?

Mečislavs. Es.

Džabeta. Apklusti! Tu neesi Alberts Einšteins! Tu esi Mečislavs Muša!

Mečislavs. Jā. Bet es esmu ar mieru būt arī Alberts Einšteins.

Tamerlāns. Tad jūs esat vai neesat Alberts Einšteins?

Mečislavs. Bet kā jums vajag?

Tamerlāns. Man vajag Albertu Einšteinu!

Džabeta. Nav te tāda!

Tamerlāns. Žēl. Es gribēju viņu nogalināt. (*Prom.*)

17. skats

Bernhards. Es taču teicu, ka šis ir īstais slepkava!

Džabeta. Var jau būt, ka viņš ir Einšteina slepkava, bet šai sižetā mani interesē Adriānas Aitas slepkava! Un par to man tūlīt atzīsies Mečislavs!

Mečislavs. Tas notika tā... (*Skatās apkārt.*)

Džabeta. Nu? Kāpēc tu neatzīsties?

Mečislavs. Es baidos, ka mani atkal kāds pārtrauks.

Džabeta. Ja tu turpināsi baidīties, tad nekad netiksi pie kafijas un cepumiņiem!

Mečislavs. Piekrītu. Šī tēze mani iedrošina. Un tā tad – tas notika tā... Eju es pa ielu un redzu – uz stūra stāv Adriāna... Saule spīd ieslīpi, un viņa izskatās neparasti daiļa...

Bernhards. Jā – to es arī varu apliecināt!

Džabeta. Tātad tu arī biji tur klāt?

Bernhards. Iespējams.

Džabeta. Iespējams vai noteikti?

Mečislavs. Jā, viņš noteikti tur bija klāt, tikai es viņu neredzēju.

Džabeta. Kā tad tu viņu varēji neredzēt, ja viņš noteikti tur bija klāt?

Bernhards. Es tur biju klāt nenoteikti.

Džabeta. Kā tad tu varēji tur būt klāt nenoteikti, ja vari apliecināt, ka Adriāna toreiz izskatījās neparasti daiļa?

Bernhards. Es varu apliecināt, ka Adriāna parasti izskatās neparasti daiļa.

Džabeta. Bet vai šis bija parasts gadījums?

Bernhards. Ja jau viņa izskatījās neparasti daiļa, tad skaidrs, ka šis bija parasts gadījums.

Džabeta. Un ko par to saka Mečislavs?

Mečislavs. Es saku to, ka redzēju tikai Adriānu!

Bernhards. Tas nozīmē, ka manai klātbūtnei tai brīdī nav liecinieku!

Džabeta. Bet tu tur tomēr biji!

Bernhards. To es izdomāšu vēlāk. Sakarā ar to, ka nav liecinieku, es varu izvēlēties sev vēlamāko variantu.

Džabeta. Tā runāt var tikai slepkava!

18. skats

Tamerlāns (*uznāk*). Es atvainojos – vai jūs nemanījāt te garām paejam Albertu Einšteinu?

Džabeta. Bet vai jūs nemanījāt šo vīrieti kaut kur tuvumā tai brīdī, kad pārdevāt šai sievietei nazi?

Tamerlāns. Vai viņš patiesībā ir Alberts Einšteins?

Bernhards. Ja es esmu izdomājis relativitātes teoriju, tad protams, ka esmu Alberts Einšteins.

Adriāna. Bet tu taču to neesi darījis, mīļais!

Bernhards. Protams, ka nē – man nav laika nodarboties ar tamlīdzīgām muļķībām.

Tamerlāns. Žēl gan – es jūsu vietā noteikti pacenstos izdomāt relativitātes teoriju. (*Prom.*)

19. skats

Bernhards. Un atkal jūs viņu neaizturējāt!

Džabeta. Man pagaidām trūkst pierādījumu, ka viņš būtu īstais slepkava.

Bernhards. Toties jums ir nepārprotami skaidrs, ka viņš gatavojas nogalināt Albertu Einšteinu.

Adriāna. Alberts Einšteins jau sen ir miris un kļuvis par simbolu. Tāpat kā viņa relativitātes teorija.

Bernhards. Tas nozīmē, ka viņš gatavojas nogalināt simbolu!

Džabeta. Simbola nogalināšana nav krimināli sodāms noziegums! Tāpēc šāda veida slepkavas mani neieinteresē. Es gribu uzzināt, kurš no jums ir noslepkavojis Adriānu – tu vai Mečislavs!

Bernhards. Bet Mečislavs jau atzinās!

Džabeta. Viņš vēl nav beidzis savu atzīšanos. Var gadīties, ka Mečislavs savā liecībā sapīsies – tādā gadījumā būs jāpamēģina pierādīt, ka īstais slepkava tomēr esi tu!

Bernhards. Mečislavs ir ieinteresēts atzīties bez sapīšanās. Pretējā gadījumā viņš paliks bez kafijas un cepumiņiem.

Mečislavs. Jā, es to saprotu. Tātad... eju es pa ielu un redzu – uz stūra stāv Adriāna... Saule spīd ieslīpi, un viņa izskatās neparasti daiļa... Nenoteikti tur bija klāt arī Bernhards Brūklenājs, jo es viņu neredzēju... Es redzēju tikai Adriānu Aitu, kas stāvēja uz stūra... Saule spīdēja ieslīpi... un viņa izskatījās neparasti daiļa...

Adriāna. Manuprāt, viņš ir sapīnies savās liecībās.

Džabeta. Es nekādu pretrunu ar iepriekš sacīto nesaskatu.

20. skats

Tamerlāns (*uznāk*). Vai tiešām neviens nav spējīgs man izskaidrot relativitātes teoriju?

Bernhards. Nav.

Tamerlāns. Pat Einšteins nē?

Bernhards. Pat Einšteins nē.

Tamerlāns. Kāpēc?

Bernhards. Tāpēc, ka neviens to nesaprot.

Tamerlāns. Pat Einšteins?

Bernhards. Pat Einšteins.

Tamerlāns. Tad man nav jēgas viņu nogalināt... (*Nokrīt.*)

Bernhards. Re nu, cik negaidīti viss pavēršas!

Džabeta. Es nojausu, kas viņš ir... Nepazīstamais!... Un sauc viņu Tamerlāns Trusis!...

Bernhards. Jā... pamazām viss nostājas savās vietās...

Džabeta. Nu? Vai es neesmu Šerloks Holms?

Bernhards. Nē – tu esi Šerloka Holmsa vārdā nosauktā Bāskervilu kuce.

Adriāna. Labāk paklausīsimies vēl Mečislavu! Man ļoti patīk, kā viņš stāsta.

Džabeta. Tikai ne no paša sākuma! Turpini no tās vietas, kur Tamerlāns pārdeva Adriānai nazi.

Mečislavs. Tālāk viss norisinājās kā sapnī... Es sekoju viņai... redzēju, kā viņa uzvelk kažoku un vāļinkus...

Adriāna. Un pižiku.

Mečislavs. Jā, arī pižiku... Kā viņa apguļas gultā... kā es viņu noduru...

Adriāna. Cauri kažokam?

Mečislavs. Bet kā vajag?

Adriāna. Mečislav! Vai nu tu atzīsies kā pienākas, vai arī nedabūsi kafiju ar cepumiņiem!

Adriāna. Svistuļka! (*Izrauj pistoli.*) Pat sižetu tu neesi spējīga daudz maz loģiski izveidot!

(*Nošauj Džabetu.*)

Tamerlāns (*pielec kājās*). Kas viņu nošāva?

Bernhards. Viņa!

Adriāna. Kā tad es varēju viņu nošaut, ja esmu nodurta un mans līķis atrodas ledusskapī?

Mečislavs. Nu tad es.

Džabeta. Pie tā arī paliksim!

BEIGAS

1993